

ζένο το ποτήριά μου άνοιξε την όρεξι. Δέν βάνεις δυό νά τσουν-
κρίσουμε, νά ευχηθούμε κιόλας!

— Καλά λές!
— Έγήμες δυό ποτήρια κ' έδωσε το ένα στον σύντροφό του και το άλλο το κράτησε αυτός.

— Στην ύγειά σου και καλά κέρδη!
— Αμήν! Νά δώσει ο Θεός...
— Η δυό δραχμές κουδούνισαν και πάλι επάνω στην κάσα. Έπειτα τις μοιράστηκαν και τις έβαλαν πάλι στην τσέπη τους.

— Η ιστορία αυτή βάσταζε όρες και ώρες. Κάθε τόσο έδινε ο κα-
θένας τη δραχμή πίσω στο συνέταρο του κ' εκείνος του γέμιζε ένα ποτήρι και τόν κέρανε. Έτσι πινοντας έγιναν στούσι στο μεθύσι.

— Άς πούμε ένα ακόμα συνέταρε...
— Άς το πούμε...

Ξαναμοιράζονταν ύστερα το διάφραγο και Ξανάιναν.
— Ο Γιακουμής γυρίζοντας για τελευταία φορά τα δυό ποτηράκια, έννοιωσε πώς άδειασε τα ή νταμιζάνα και ελπε στον Μπαρμπα Τριαντάφυλλο, τραυλίζοντας:

— Βρέ, κώ Τριαντάφυλλε, στείλε κανένα για κραισί. Τουτόι... οί μετεορίδες του πανηγυριού τη Δεξιάμενη θέλουν να πούν για να χορτάσουν.

— Ούφ! Σκατεύτηκα από την κουράσι! Άμάν, νισάφι πλεία, στράγγισα στά πόδια μου από το πρού. Δουλειά ήταν αυτή εδώ πέρα, σήμερα, ή χαλασιώς Κυριόι... Βάλε ακόμα ένα εκατοσταράκι, βρέ Τριαντάφυλλε...

— Γιακουμή μου, ένα στά δυό, δέ λές καλύτερα.
— Έπαιν και το τελευταίο εκατοστάοι κ' ύστερα πετάξαμε τα ποτήρια μακριά και τα σπάσαμε στις πέτρες!
— Ε! και σ' άλλο με ύγεια, νά δώσει ο Θεός!...
Κι' άρχισαν το τραγουδι:

**Παναγιά μου και Σωτήρια,
δός μου την, κι' άς είς κ' χήρα!**

Αυτή την ώρα σγύλασε κ' ή έκκλησία.
— Ο κόσμος έβγανε χαρούσιμος και γελαστός, σκορπίζον-
τας εύχες και γκιζέροντας μέσα στις μεταφάσεις...

Την Άλλη ήμέρα οί δυό σύντροφοι έπηγαν, κατά την συμ-
φωνία τους, στον κώ Προκόπη να του δώσουν τά μισά από τις εισπραξιές της ήμέρας. Είχαν πιάσει δυό δραχμές και τού-
δωσαν τή μία.

— Ο κώ Προκόπη κατάλαβε τί έγινε, μα δέν θύμωσε. Από ψήφοι ήσαν αυτοί. Γιατί νά τους χάσει; Τους ελπε λοιπόν γε-
λώντας φίλα:

— Μωρέ μπράβο! Κάνετε χροσιές δουλειές βλέπω! Και του χρόνου, παιδιά μου, και του χρόνου!...
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

**ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
Η ΨΥΧΡΟΛΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΕ**

Κάποιος Ρώσος παρελθών στο Παρίσι, έπηρε κάποτε σέ μιά από τις δημόσιες συνεδριάσεις τής Γαλλικής Άκαδη-
μίας. Έκεινή την ήμέρα έτυχε νά προσεδρεύη τής Άκαδημίας ο κριτικός και σχολιαστής Όσιέ. Ο Ρώσος, όταν έμαθε το όνομα του προσέδρου, εντράπηκε πού δέν είχε διαβάσει κανένα έργο του και μόλις έφυγε από την Άκαδημία, έμπηκε στον πρώτο βιβλιοπωλή πού βρήκε μπρός του για ν' άγοράση τά έργα του Όσιέ.

— Ο βιβλιοπωλή αυτός μόλις είχε εκδώσει τά «Απαντα του Μολλιέρου, έπιμελεια και με έπεξηγηματικές ύποσημειώ-
σεις και σχόλια του Όσιέ. Έδωσε λοιπόν ένα αντίτυπο στον Ρώσο για νά διαβάση μαζί με τις κομωδιές και τά σχόλια του Όσιέ. Ο Ρώσος εδιάβασε το βιβλίο, μα δέν κατάλαβε ότι μόνον ή ύποσημειώσεις ήσαν του Όσιέ.

Την επομένην έστρεξε στο σπίτι του Άκαδημαϊκού κατεν-
θουσιασμένος.

— Ά, κύριε! τού ελπε δείχνοντάς του το αντίτυπο του Μολλιέρου, τί ύπέροχα πού γράφετε! Πόσον φυσικοί και ή-
αληθινοί είνε οί ήρωές σας! Τι τάλάντο, τί πνεύμα, τί μεγα-
λειά που είνε! Πόσον έμοια εύτυχής πού βλέπω από κοντά έναν άνθρωπο σάν κ' εσάς! Οα μό έπιτρέψετε μόνον να σάς πώ: «άν μ' παρατήρησι: Πώς επιτρέψετε να μπου κάμ ήλι-
θες ύποσημειώσεις στο ύπέροχο έργο σας; Άν κάμετε κ' άλλη έκδοση, νό φροντίσετε να βγούη ή ήλιθιότερες αυτές!...
— Ο Όσιέ τόν... ευχαρίστησε, τού ύποσχέθηκε πώς να έ-
φαμύση τις ύποδείξεις του και κατάπε την προσβολή, καλό-
καρδη όπως ήγαν...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οί κίλλοι και τ' Γκαλλικά.

Πρό έτών ο μακαρίτης ιατρός Α. Καλλιδικιάς, ο όποιος ήγαν
όχι μόνον ένας από τους πιο καλούς γιατρούς τής εποχής του, αλλά
και ένας από τους διαπρεπέστερους συγγραφείς του κωμικού έκείνου,
είχε έφρονει ένα θαυμάσιο πράγματι φάρμακο για τους κίλλους.

— Έπειδή δέν είχε χρημάτα για την έπιεπάλλησι τής έφρονέσεώς
του, παρακάλεσε τον φίλο του κ. Σπύρον Τσαγγάρη, διευθυντή
του Πρακτορείου τών έφημερίδων, να τον βοηθήση.

— Ο κ. Τσαγγάρης τού έδωσε τέσσερες χιλιάδες δραχμές.
Το φάρμακο έτοιμάστηκε, εκμαεταριστηκε μέσα σε κάτι ώραία
κουτιά από τενεζή, επάνω στο όποια κολλήθηκαν και ή έτικέτες.

— Η έτικέτες ήσαν Έλληνικές, με το όνομα επάνω του Έλληνο
γιατρού, φαρδεια-πλατεία γουαίνεο. Έγινε και σκελίμα άρκετή και
όμως, άν και το φάρμακο ήγαν μοναδικό, περάσαν έξη μήνες και
δέν πουλήθηκαν ούτε δώδεκα κουτιά.

— Ο Καλλιδικιάς έξέφραξε την έκπληξι του στον χρηματοδότη το
κ. Τσαγγάρη.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, καμίνε Σπύρε, τού έλεγε, τί
συνβαίνει. Βλέπω ότι όλοι ο κόσμος ύποφέρει από κίλλους,
άλλο μαρκακό δέν ύπάχει γι' αυτούς και όμως τί δυο μου
μένει άπολόγητο...

— Ο κ. Τσαγγάρης όμως, εφρονέστατος, όπως είνε, άντελή-
φθη άμέσως τί συνέβαινε και ελπε στον στατισκοποιήμενο Κα-
λιδικιά:

— Άκουσε νά σου πώ, γιατρέ. Βάλε άπέξω από τά κου-
τιά του γιατρού τών κίλλων γράμματα Γαλλικά, γιατί άλ-
λοιώς και σ' κ' έγώ κ' ή τέσσερες χιλιάδες μου, πάμε διολι
χαμίνε!...

— Έτσι κ' έγινε. Η έτικέτα έγράφη γαλλιστί και το φάρ-
μακο μοσχοπουλήθηκε.

Η πονηρία του «Γέρου».

— Όταν ήγαν ύποσημοί δημαρχοί Αθηνών ο Ζυγομαλάς,
οί φίλοι του πήγαν στο ιστορικό σπίτι τής Γ' Σεπτεμβρίου,
όπου κατοικούσε ο μακαρίτης Θ. Δηλιγιάννης, ο όποιος ήγαν
τότε και πρωθυπουργός και τού ζητούσαν να μλήση για τις
δημοτικές έβλογές και να χρίση τρόπον τινά ως ύποσημοί
τής Κυβερήσεως: τόν Ζυγομαλά, ανιστών στούς φίλους του
να τόν ύποστηρίξουν κατά τίς έβλογές.

— Ο Δηλιγιάννης έκανε στην άρχη τά νάμια του, πρό τής
έπιμονής όμως του πλήθους βγήκε στον ιστορικό έξώστη του
σπιτιού του και ελπε τά έξης στο πλήθος:

«— Εάν ήζυγείτε, κύριοι, από τόν πρωθυπουργό τής γώ-
ρας, πούον πρέπει να ψηφιστέ ως δημαρχοί τής πρωτευούσης,
πρέπει να γνωρίζετε ότι οί κείμενοι νόμοι άπαγορεύουν στον
κυβερνήτη ν' αναμνηνεται στις δημοτικές έβλογές. Μη ζη-
τείτε λοιπόν από μέ να παραδώ τούς νόμους, έφρονον άλλιστε
γνωρίζετε την προσηλάσι μου στούς θεσμούς. Εάν όμως έ-
ρωτάτε, πούον θα ψηφισέ ως δημαρχοί Αθηνών ο Θ. Δηλι-
γιάννης, δέν δίνωμαι να σας άποκριθώ ότι θα δώσω την ψή-
φον μου μετά θανάτου στον άγαπητό μου φίλο Ζυγομαλά,
τόν όποιον θεωρώ ως άριστον δημαρχον Αθηνών!...»

Το πολιτικό αυτό τερούλι του Δηλιγιάννη, ο όποιος και τούς
νόμους έσέθεσε και στις δημοτικές έβλογές αναατόταναν ως
το λαμό, ένθουσιασε το πλήθος, το όποιον άπέληξεν έν ζητο-
κραγιάς και έπενεφμισιάς ύπερ του πονηρού «Γέρου».

... Σβρτε λοιπόν στον διάβολο!..

Στο θέατρο του Μπουκίονα παίζονταν την εποχή εκείνη,
μεταφρασμένο στην Έλληνική, ένα Ιταλικό μελόδραμα, στο
όποιο ο χορός έρωλε επί ένα τέταρτο τής ώρας κάτι στιχούς
άνοστους, στούς όποιους έπαναλαμβάνονταν διαρκώς ή στορφή:

**Πάμε λιγόν να φύγωμε
έκει στο δάσος πέρα...**

— Ο κόσμος άρχισε φυσικά νά στενοχωριέται. Στην πλατεία
βρισκόταν ένα ρωσάκι και ο διάσημος κοριάτης τής εποχής έ-
κείνης Λασκαράκης. Ο Λασκαράκης ήγαν περιφίμος έπίσης
στην εποχή του και ως φοβερός κρασασπατέρας. Είχε δέ άπο-
λιθη από το θέατρο αυτό, γιατί μεθοκοπώτας σέ μιά ταβέρνα
δέν πήγε έγκαιρος στις πρόβες. Ο Λασκαράκης λοιπόν πα-
ρακολούθηδ την παράτασι από το ύπερωό, άντελήφθη τού
κόσημου τής στενοχώρια και βαρεθείς κ' αυτός ν' άκούη πάντοτε
την ίδια στορφή:

**Πάμε λοιπόν να φύγωμε,
έκει στο δάσος πέρα...**

άρχισε να τραγουδιδή από πάνω με μιά δυνατή φωνή, πού
σκέπασε όλες τις φωνές τού κόρου:

**Σύστε λοιπόν, στο διάβολο
Σύστε στο δάσος πέρα,
Μόλις άκουσε την άυτοσχέδιο ατήν άπάντη του Λασκα-
ράκη το Κινώ, ξεράθηκε στα γέλια και τούση φασαρία έγινε,
πού οί κοριάτες έσπευναν να ξεφανισθούη!...**

